

Шайновъ. (Почва да се смѣе) Интересно нѣщо. Да знаете тая комедия на Живкова какво нѣщо предизвика. Откри се единъ вашъ едноименикъ. Като прочелъ, че се поставя въ комедията името Моисъ Дауловъ не можелъ да си намѣри мѣсто. Глупецъ! Като че ли единъ Дауловъ има на свѣта. Много ми се иска да се срещна съ него и да го успокоя. (Иванчо донася кафето. Смарайда влиза)

Смарайда. (Щомъ влиза, кланя се). Новиятъ писателъ, нали?

Дауловъ. Никакъвъ писателъ, госпожице, а поклонникъ на вашата красота и адмираторъ на „Всичко мога“ (Цѣлува ѝ ржка)

Смарайда. Ето поета и писателя. Само отъ първитѣ думи ще го познаете.

Шайновъ. Вие каквото я захванахте разбираме, че нѣма мѣсто за насъ тукъ.

Дауловъ. Извинявайте господа, но азъ съмъ вѣренъ на себе си. Предъ Венера не мога да бжда равнодушенъ.

Камбуровъ. Поета винаги е поетъ.

Шайновъ. Господа да си приемъ кафето (Поднася имъ цигари).

Камбуровъ. Както щѣте, но приятно е да имашъ въ срѣдата си такива даровити хора, като господинъ Дауловъ.

Смарайда. Я да повикаме и поета.

Шайновъ. Че той ще дойде. По това време той все назъртва.

Дауловъ. Господинъ Живковъ е единъ талантливъ писателъ.

Смарайда. Но и вие не падате по-доле.

Дауловъ. (Като се кланя) Благодаря за